

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 315/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. N., B., vo veci namietaného porušenia bližšie neoznačených práv rozhodnutiami Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny B. sp. zn. 490, 491 a 492/2005-OSP-SBT z 21. marca 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. N. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2010 doručená sťažnosť Ing. A. N., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie bližšie neoznačených práv rozhodnutiami Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava (ďalej len „ústredie“) sp. zn. 490, 491 a 492/2005-OSP-SBT z 21. marca 2005.

Zo sťažnosti a z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžso 8/2009 z 30. novembra 2009 vyplýva, že rozhodnutiami

ústredia sp. zn. 490, 491 a 492/2005-OSP-SBT z 21. marca 2005 neboli sťažovateľke priznané dávky, a to peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla, peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla a peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia podľa príslušných ustanovení zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci v znení neskorších predpisov.

Žaloba sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti právoplatných rozhodnutí ústredia bola rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 61/2006-114, 1 S 216/2008, 1 S 217/2008 z 20. novembra 2008 zamietnutá.

Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžso 8/2009 z 30. novembra 2009 bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie takto:

„V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia /§ 250i ods. 1 O.s.p./.

Súd prvého stupňa postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmal zákonnosť rozhodnutí žalovaného, ktorými žalobkyni nebol priznaný :

- *peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla podľa § 61 ods. 1 zákona o sociálnej pomoci,*
- *peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla podľa § 64 ods. 1 písm. b/ zák. č. 195/1998 Z. z. a*
- *peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia podľa § 64 ods. 1 písm. b/ zák. č. 195/1998 Z. z..*

Z podkladov pripojeného administratívneho spisu bolo zistené, že prvostupňový správny orgán pri rozhodovaní o žiadostiach žalobkyne vychádzal z posudku vydaného oddelením posudkových činností 12.11.2004, ktorým bola miera funkčnej poruchy žalobkyne stanovená vo výške 60% podľa prílohy č.4, časť IV., bod 4, písm. c/ zák. č. 195/1998 Z. z. s tým, že žalobkyňa sa považuje za občana s ťažkým zdravotným postihnutím. V rámci tohto posudku bolo konštatované, že ťažké zdravotné postihnutie žalobkyne v posudzovaných oblastiach /mobility, komunikácie, nevyhnutných životných úkonov a prác v domácnosti, zvýšených výdavkov/ má sociálne dôsledky, pričom žiadna forma kompenzácie jej navrhnutá nebola.

Peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla žalobcovi navrhnutý nebol, nakoľko žalobkyňa sa v čase posúdenia dokázala prepravovať prostriedkami verejnej hromadnej dopravy a na individuálnu prepravu nebola odkázaná. Z tohto dôvodu jej nebol navrhnutý ani príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou alebo s opotrebovaním šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia nebol navrhovateľke navrhnutý z dôvodu, že jej zdravotné postihnutie nie je podľa prílohy č. 12 k zák. č. 195/1998 Z. z. zaradené do zoznamu chronických stavov, pri ktorých dochádza k nadmernému opotrebovaniu šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia a nepoužíva technicky náročné pomôcky, ktorých používaním by dochádzalo k nadmernému opotrebovaniu šatstva, bielizne, obuvi a bytového zariadenia.

Odvolačí správny orgán za účelom objektívneho posúdenia veci 14.3.2005 vydal posudok o miere funkčnej poruchy žalobkyne, v ktorom zhodne s prvostupňovým správnym orgánom konštatoval, že žalobkyňa je občanom s ťažkým zdravotným postihnutím s mierou funkčnej poruchy 60%, pričom kompenzácia sociálnych dôsledkov jej navrhnutá nebola. V nadväznosti na uvedený posudok žalovaný správny orgán vydal preskúmané rozhodnutia, ktorými horeuvedeným žiadostiam žalobkyne nevyhovel.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na skutočnosť, že podľa posudkov vydaných podľa § 57 ods.1,2 zák. č. 195/1998 Z. z. žalobkyni požadovaná forma kompenzácie sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia nebola navrhnutá, nebolo jej možné požadované príspevky poskytnúť.

Nepochybil preto Krajský súd v Bratislave, keď dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia žalovaného sú v súlade so zákonom a žalobu zamietol. Krajský súd zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, ktorý náležitým spôsobom aj odôvodnil. Námietky žalobkyne uvedené v jej odvolaní sú skutkovo i právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmvanej veci.

Vychádzajúc zo skutočnosti, pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia /§ 250i ods. 1 O. s. p./. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.“

Podľa názoru sťažovateľky rozhodnutím orgánu verejnej správy (ústredia) bola ukrátená na svojich právach. Namieta, že boli porušené jej základné práva zaručené ústavným poriadkom Slovenskej republiky vrátane ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „Zmyslom kompenzácií v zmysle zákona č. 195/1998 Z. z. o sociálnej pomoci je prekonať alebo aspoň zmierniť sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia.

To, že žalobkyňa je ZŤP je v konaní nesporné. Správne orgány ale odmietajú poskytnúť žalobkyňi pomoc a kompenzovať jej zvýšené náklady spojené s jej zdravotným stavom. Tým negujú zámer zákona o sociálnej pomoci, ktorého zmyslom je práve ľuďom so zdravotným postihnutím, ktorí nemajú finančné prostriedky, pomôcť prekonať zvýšené náklady, spojené so zdravotným postihnutím.“

Sťažovateľka napokon navrhuje, aby jej ústavný súd ustanovil advokáta ako právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podaná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiam ústredia sp. zn. 490, 491 a 492/2005-OSP-SBT z 21. marca 2005.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Nad rámec petitu ústavný súd nemôže ísť. Ústavný súd preto rozhodoval len v rozsahu požadovanom sťažovateľkou.

Hoci ústavnému súdu nie je známe, kedy presne boli rozhodnutia ústredia sťažovateľke doručené, z rozsudku najvyššieho súdu možno zistiť, že žaloba sťažovateľky o preskúmanie rozhodnutí ústredia bola krajským súdom zamietnutá rozsudkom

č. k. 1 S 61/2006-114, 1 S 216/2008, 1 S 217/2008 z 20. novembra 2008. To znamená, že sťažovateľke muselo byť rozhodnutie ústredia doručené skôr ako 20. novembra 2008. Sťažnosť ústavnému súdu bola doručená 28. apríla 2010, teda dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2010